

COCORUL FERMECAT

ȘI ALTE
POVEȘTI JAPONEZE
PENTRU COPII

COCORUL FERMECAT

ȘI ALTE POVEȘTI JAPONEZE PENTRU COPII

Antologie de Florence Sakade

Ilustrații de Yoshio Hayashi

Traducere din engleză de Ana Alfianu

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Coperta: Angela Rotaru
Redactor: Iulia Vladimirov
Corector: Alina Dincă
DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

More Japanese Children's Favorite Stories
Compiled by Florence Sakade; Illustration by Yoshio Hayashi
Copyright © 1959 Charles E. Tuttle Co.
All rights reserved.

© HUMANITAS, 2019, pentru prezenta versiune românească

ISBN 978-973-50-6577-5
Descrierea CIP este disponibilă la
Biblioteca Națională a României.

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021 311 23 30

Cuprins

6	Piua fermecată	40	Bătrânul și buboiul
10	Cum să păcălești o pisică	43	Țăranul zburător
13	Lacrimile dragonului	48	De ce a plâns spiridușul roșu
17	Turțițele năvăle	53	Cel mai mare din lume
21	Mantia de pene	58	Vânzătorul de sandale
25	Prințesa și Păstorul	63	Țestoasa cântătoare
31	Urashima Taro	72	Saburo, pescarul de țipari
36	Cocorul fermecat	80	Aventurile lui Kintaro

Piua fermecată

Au fost odată ca niciodată doi frați care locuiau împreună într-un mic sat din Japonia. Fratele cel mare muncea din greu cât era ziua de lungă, pe când fratele cel mic era un leneș și un pierde-vară.

Într-o bună zi, fratele cel mare plecă în pădure, cu treburi. În vreme ce lucra, veni la el un bătrân care-i întinse o piua de piatră, din cele care se folosesc la măcinat orezul sau grâul.

— Aceasta este o piua fermecată, care-ți va dărui tot ce-ți poștește sufletul, spuse bătrânul. Te rog s-o iei cu tine.

Fratele cel mare se bucură grozav și porni grăbit spre casă, cu piua în brațe.

— Te rog să-mi dai niște orez! Avem mare nevoie de orez, spuse tânărul și începu să învârtă pisălogul în piua. Și, ce să vezi, deodată începură să curgă din piua mormane peste mormane de orez. Era atâta orez, încât fratele cel mare îl împărți tuturor sătenilor.

— Ce bucurie! Orezul ăsta ne e de mare ajutor. Îți mulțumim tare mult!

Sătenii erau cu toții nespun de fericiți. Cu toții, mai puțin fratele cel mic și leneș. „Mi-ar plăcea să fie a mea minunăția asta. M-aș pricepe s-o folosesc mai bine“, bombăni el. Așa se face că într-o zi fură piua fermecată și fugi. „N-o să mă prindă nimeni dacă reușesc să ajung la ocean“, își spuse, în vreme ce alerga către țarm.

Când ajunse pe plajă, găsi o bărcuță cu vâsle, se sui în ea și porni în larg, vâslind cu nădejde. În scurtă vreme se pomeni departe, în mijlocul

valurilor uriașe. Acolo se opri și începu să se gândească ce-și dorea. „Știu! Vreau multe-multe turțițe de orez.“ Porni să macine cu pisălogul și zise:

— Să-mi dai turțițe! Vreau turțițe!

Dintr-odată, din piuă se rostogoliră o mulțime de turțițe albe, minunate. „Mmm, ce gustoase sunt! Și ce multe turțițe am!“, își spuse frațele cel mic și le înfulecă pe toate. Mâncase însă atât de multe, iar turțițele erau atât de dulci, încât simți că-i e poftă să mănânce ceva sărat, ca să se ducă gustul de prea dulce.

Atunci pisă iar în piuă și spuse:

— De data asta dă-mi sare. Vreau sare! Vreau să-mi dai sare!

De îndată, sarea prinse să curgă valuri-valuri din piuă, albă și strălucitoare. Curgea și nu se mai oprea.

— Destul! strigă el. Gata, destul! Oprește-te!

Dar sarea venea și tot venea, până ce barca începu să se umple și să se îngreuneze. Sarea însă curgea valuri-valuri, până ce barca fu atât de grea încât începu să se scufunde. Fratele cel mic, scufundându-se și el odată cu barca, striga în continuare:

— Destul! Destul!

Însă din piuă ieșea mereu sare, multă, multă sare, chiar și după ce ajunse pe fundul oceanului; la fel se întâmplă și în ziua de azi. Acesta este motivul pentru care apele mărilor sunt așa de sărate.

